

Ministeren

Uddannelses- og Forskningsudvalget
Folketinget
Christiansborg
1240 København K

I brev af 30. april 2020 har udvalget efter ønske fra MF Peter Seier Christensen (NB) stillet mig følgende spørgsmål:

L 167 spørgsmål 3

Vil ministeren redegøre for EU-lovgivningen om proportionalitet ved begrænsninger og medlemsstaternes muligheder for at stille sprogkrav for sundhedspersonale, herunder særligt for læger og sygeplejersker? Ministeren bedes i svaret inddrage illustrerende eksempler fra retspraksis og konkrete sager.

Svar

Indledningsvist skal jeg bemærke, at jeg ikke opfatter spørgsmålet som et ønske om en generel og udtømmende redegørelse for EU-lovgivningen om proportionalitet ved begrænsninger.

Der er med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer med senere ændringer (herefter anerkendelsesdirektivet) indført et system til anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer i EU (og på visse betingelser tillige de andre EØS-lande og Schweiz).

Med L 167 gennemføres proportionalitetstestdirektivet. Direktivet finder anvendelse på de lovregulerede erhverv, der også er omfattet af anerkendelsesdirektivets anvendelsesområde. Dette følger af proportionalitetstestdirektivets artikel 2, stk. 1.

Anerkendelsesdirektivets tværgående bestemmelser er gennemført i dansk ret ved lov nr. 1871 af 29. december 2015 om anerkendelse af visse uddannelses- og erhvervsmæssige kvalifikationer. Sektorspecifikke regler i anerkendelsesdirektivet er implementeret i dansk ret i den konkrete sektorlovgivning for de enkelte lovregulerede erhverv, eksempelvis på sundhedsområdet.

Sektorspecifikke regler, der begrænser adgangen til eller udøvelsen af lovregulerede erhverv på sundhedsområdet, herunder regler om sprogkrav til sundhedspersonale, hører under Sundheds- og Ældreministeriet. Derfor har jeg anmodet om bidrag til besvarelsen fra sundheds- og ældreministeren, der har oplyst følgende:

18. maj 2020

**Uddannelses- og
Forskningsministeriet**

Børsgade 4
Postboks 2135
1015 København K
Tel. 3392 9700

www.ufm.dk

CVR-nr. 1680 5408

Ref.-nr.
2020-2003

”Styrelsen for Patientsikkerhed har oplyst, at de danske regler om sprogkrav til læger fremgår af § 1, stk. 2, 2. pkt., i bekendtgørelse nr. 49 af 13. januar 2010 om EU- og EØS-statsborgeres adgang til udøvelse af virksomhed som autoriseret sundhedsperson, med senere ændringer. Det følger af § 1, stk. 2, 2. pkt., at:

”Personen skal dog tillige have sproglig færdighed til at udøve virksomheden med den i autorisationslovens § 17 forudsatte omhu og samvittighedsfuldhed, jf. direktivets artikel 53”.

Dette betyder, at en sundhedsperson skal have sproglige færdigheder til at kunne handle i overensstemmelse med den til enhver tid værende almindelige anerkendte faglige standard på området.

Bekendtgørelsens § 1, stk. 2, 2. pkt., henviser til artikel 53 i direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer (anerkendelsesdirektivet) med de ændringer, der følger af 2013/55/EU af 20. november 2013.

Uddannelses- og
Forskningsministeriet

Det følger af betragtning nr. 26 til direktiv 2013/55/EU, at der er behov for at klarlægge de kompetente myndigheders og arbejdsgiveres rolle, navnlig af hensyn til bedre sikring af patientsikkerheden. De kompetente myndigheder bør kunne anvende sprogkontrol efter anerkendelsen af erhvervsmæssig kvalifikation. Det er navnlig vigtigt for erhverv, som har konsekvenser for patientsikkerheden, at sprogkontrollen foretages, inden erhvervsudøveren påbegynder udøvelsen af erhvervet. Sprogkontrollen bør være rimelig og nødvendig for de pågældende job, ligesom den ikke bør have til formål at udelukke erhvervsudøvere fra andre medlemsstater. Videre fremgår det af betragtning nr. 26, at arbejdsgivere fortsat bør spille en vigtig rolle med hensyn til at konstatere, at erhvervsudøveren har kendskab til de sprog, der er nødvendige for at udføre de erhvervsmæssige aktiviteter på deres arbejdspladser.

Artikel 53 lyder således:

”1. De erhvervsudøvere, hvis erhvervsmæssige kvalifikationer anerkendes, skal være i besiddelse af de sprogkundskaber, der er nødvendige for at kunne udøve erhvervet i værtsmedlemsstaten.

2. Medlemsstaten sikrer, at kontrol, der varetages eller foregår under tilsyn af den kompetente myndighed for at kontrollere overholdelsen af betingelserne i stk. 1, er begrænset til kendskab til ét af værtsmedlemsstatens officielle eller ét af værtsmedlemsstatens administrative sprog, forudsat at dette også er et af Unionens officielle sprog.

3. Kontrol, der foretaget i henhold til stk. 2, kan indføres, såfremt det erhverv, der skal udøves, har konsekvenser for patientsikkerheden. [...]

4. Sprogkontrollen skal stå i rimeligt forhold til den virksomhed, der skal udøves. Den pågældende erhvervsudøver har mulighed for at påklage denne kontrol i henhold til national lovgivning”.

Dette betyder, at Danmark kan indføre regler om kontrol af andre EU-medlemsstaters sundhedspersoners sprogfærdigheder, i det omfang sundhedspersonernes arbejde har konsekvenser for patientsikkerheden, og sprogkontrollen står i rimeligt forhold til den virksomhed, der skal udøves.

Der er ikke afsagt domme af Domstolen, der bidrager til fortolkningen af artikel 53.

Derimod har Domstolen afsagt en dom, der vedrører artikel 18, stk. 3, i direktiv 78/686/EØF af 25. juli 1978 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for tandlæger og om foranstaltninger, der skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser. Dette direktiv er ophævet og i dag erstattet af direktiv 2005/36/EF.

Det fremgår af Domstolens dom af 4. juli 2000 i sag C-424/97, EU:C:2000:357, i præmis 59, at:

Uddannelses- og
Forskningsministeriet

”Som generaladvokaten har anført [...] udgør pålideligheden af kommunikationen mellem tandlægen og patienten ligesom kommunikationen med de administrative myndigheder og faglige organer i denne henseende et tvingende samfundsmæssigt hensyn, der efter sin natur kan begrunde, at sygesikringsanerkendelse af en tandlæge underlægges betingelser af sproglig art. Både dialog med patienten og overholdelsen af fagetiske og specifikt juridiske regler inden for tandlægeerhvervet i etableringsmedlemsstaten samt gennemførelsen af administrative opgaver kræver et passende kendskab til denne stats sprog”.

Det følger af dommen, at de sproglige krav ikke må gå videre, end hvad der er nødvendigt for, at tandlægerne på tilstrækkelig pålidelig vis kan kommunikere med sine patienter, administrative myndigheder og faglige organer.

Sundheds- og Ældreministeriet kan henholde sig til Styrelsen for Patientsikkerheds bidrag.”

Med venlig hilsen

Ane Halsboe-Jørgensen